

ЗАВТРА В СТОЛИЦІ НАШОЇ ВІТЧИЗНИ — МОСКВІ ВІДКРИВАЄТЬСЯ XIV З'ІЗД ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ

Наша мета — достаток

Позавчора відбувся об'єднаний пленум обласного та Кіровоградського міського комітетів партії. Він обговорив питання: «Про підсумки березневих Пленумів ЦК КПРС, ЦК КП України, і завдання обласної партійної організації по поліпшенню керівництва сільським господарством».

секретар обкому КП України т. Мартинов Ф. Г. розповів про заходи, які вжила партія за останні роки по піднесенню сільського господарства і завдяки яким в країні значно зросла валова продукція землеробства і тваринництва.

— Трудівники села нашої області, — сказав доповідач, — торік зібрали по 25,4 центнера

зернових, в тому числі по 34,5 центнера кукурудзи в зерні з кожного гектара на всій площі посіву. Це — найвищий врожай за всі роки.

Проте, відзначалося у доповіді, ми не можемо задовольнитись досягнутими успіхами. XXII з'їзд КПРС поставив надзвичайно великі завдання в галузі підвищення матеріального добробуту народу.

Тов. Мартинов говорив про невідкладні завдання робітників, колгоспників, працівників новостворених територіальних виробничих колгоспно-радгоспних управлінь. Провести високоякісно весняну сівбу, своєчасно доглянути за посівами, різко підвищити продуктивність громадського тваринництва з найменшими затратами ручної праці — ось що сьогодні головне.

У нас, на Кіровоградщині, є чудові маяки: колективні механізаторів, які очолюють товариші Гіталов, Мельниченко, радгоспи «Більшовик», «Сагайдак», колгоспи «Україна», ім. Калініна. Потрібно в кожному господарстві запровадити досвід роботи передовиків. Зобов'язання сільських трудівників високі, реальні і почесні. Їх треба свято виконувати.

Об'єднаний пленум обкому і міському партії одностайно схвалив рішення березневих Пленумів ЦК КПРС і ЦК КП України, намітив конкретні заходи для їх успішного здійснення.

Учасники пленуму заслухали інформацію другого секретаря обкому КП України тов. Кравченка Л. Г. «Про хід виконання критичних завдань і пропозицій комуністів, висловлених на звітно-виборних партійних зборах, районних, міських, обласній партійних конференціях».

У зв'язку з переходом на іншу роботу пленум обласного комітету увілнів від обов'язків члена бюро обкому тов. Михеєва І. Ф. Членом бюро обкому КП України обрано голову облпрофради тов. Корнеєва П. В.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Рік видання VI.
№ 45 (552)

Неділя, 15 квітня 1962 р.

Ціна 2 коп.

Ми — з комуністичної весни

О. Ф. МАЛЬОВАНИЙ,
секретар обкому ЛКСМУ.

чається у них передовим методам праці. Широким фронтом вирушила молодь в похід за велику кукурудзу. Бути і тут великим перемога.

ПЕРЕДНІМ краєм для комсомолу стала також робота на тваринницьких фермах. Адже тут безпосередньо здійснюються намічені партією плани по різкому піднесенню сільськогосподарського виробництва. Понад 28 тисяч юнаків і дівчат трудяться нині у тваринництві, а в цьому році їх армія зростає ще на 6250 чоловік. Такому великому колективу і завдання великі по плечу: відгодувати протягом року 296 тисяч свиней, 79800 голів великої рогатої худоби, виростити 1,5 мільйона голів птиці, 896 тисяч штук кролів, 92 тисячі племінних теличок.

Ці зобов'язання здійснюються в щоденній праці молодими трудівниками. Особливо відчулось це у дні передз'їздівського змагання. Ось декілька вістей із комсомольської естафети на честь XIV з'їзду ВЛКСМ, яка пройшла по Кіровоградщині.

☆ До дня з'їзду доярка колгоспу імені 12-річчя Жовтня Устинівського району Валентина Окселек надоїла по 850 кілограмів молока на корову;

☆ 160 комсомольців Добровеличківського району пішли по путівках райкому працювати у тваринництво;

☆ Всі вісім комсомольсько-молодіжних бригад Олександрійського електромеханічного заводу вибороли звання комуністичних.

Багато, дуже багато чудових подарунків своєму з'їзду підготували комсомольці кожного району, міста, села.

З струмків виростають ріки. З перемог окремих трудівників — міць і сила нашої Вітчизни. Кріпить її своїми ділами, своїм життям натхненним Ленінським комсомол.

Два мільярди кіловат-годин

В ДНІ ПІДГОТОВКИ до XIV з'їзду комсомолу в журнал червоного пульту управління Кременчуцькою гідроелектростанцією — колись ударної комсомольської будови — занесено цифру: два мільярди. Таку кількість кіловат-годин електроенергії тут вироблено з моменту пуску першого агрегату. Зараз працюють на повну потужність дванадцять агрегатів, які дають струм промисловим підприємствам, будовам і колгоспам восьми областей України. Щодо гідроенергії виробляє близько чотирьох мільйонів кіловат-годин дешевої електроенергії.

Червонозорівці-з'їзду ВЛКСМ

У ПЕРЕДЕНЬ XIV з'їзду ВЛКСМ комсомольці заводу «Червона зірка» рапортували про свої трудові перемоги, здобуті на честь цієї знаменної події.

1570 молодих робітників підприємства ще до дня відкриття XIX з'їзду ЛКСМУ виконали свої квартальні завдання. А до XIV з'їзду ВЛКСМ 750 комсомольців завершили планові завдання чотирьох місяців.

За період передз'їздівської вахти 194 молодим робітникам і двом молодіжним колективам підприємства присвоєно комуністичне звання.

Три тисячі молодих червонозорівців вже виконують семигодніні завдання за 6 годин. 10 молодих ентузістів-комсомольців на заклик партії пішли працювати в колгосп області.

Великий вклад заводського комсомолу, і в тому, що підприємство виконало на 107,2 процента план першого кварталу по товарній і валовій продукції, а план по виробництву сільськогосподарських машин — на 106,3 процента.

М. ВЛОХ,

заступник секретаря комітету комсомолу заводу «Червона зірка».

В
Ч
И
М
И
Ф
О
С
А
К
О
М
У
Н
І
С
Т
И
Ч
Н
И
Й

ЧУДОВУ весну зустрічає наша країна — комуністичну! Першу після історичного XXII з'їзду партії, першу з весен двадцятиліття, за час якого наш народ в основному завершив побудову найпрекраснішого на землі суспільства.

Весна і молодість, — що може бути у світі кращого? Їм гостинно розкрила обійми зореносна Москва, де завтра відкривається XIV з'їзд Ленінського комсомолу.

Окрилена партією юнь звидусіль несе в столицю негасиме полум'я своїх сердець. В трудових рапортах, що їх складатимуть з'їзду комсомольсько-молодіжні колективи підприємств, будов, колгоспів, — звияжні діла, позначені рисами справжнього героїзму. Це — потужні гідроенергії, могутні новобудови, небачені врожаї на колгоспних ланах.

Славними перемогами квітчає свій шлях вічно молоде комсомольське плем'я. Ті, що зібрались на нинішній з'їзд, поєднали в собі завзяття вогненної юності, делегатів перших комсомольських з'їздів — наших батьків, мужність, вигартовану за роки героїчної історії комсомолу, знання і досвід великих звершень наших днів.

Про доблесні справи може доповісти з'їздові ВЛКСМ і комсомол Кіровоградщини. На рахунку 84-тисячної комсомольської сім'ї є багато хорошого. Зупинимось лише на тих перетвореннях, на тих нових формах роботи і значних починаннях, що виникли за час, який відділяє нас від минулого з'їзду. Найзнаменніша подія цих днів — зародження і розвиток руху розвідників майбутнього. 3122 ударника і 242 колективні комуністичної праці трудяться в середовищі молодих кіровоградців. А які могутні резерви у цього руху — 1024 колективні та 8052 юнаків і дівчат змагаються за комуністичне звання. Слава комуністичних бригад А. Кравцової з «Червоної зірки», В. Погрібною із Знамянського паровозного депо, К. Захаренко з колгоспу «Україна», Г. Вовк з Кременчукгесбуду лунає по всій Україні.

Нещодавно серед робітничої молоді розгорнулось нове цінне починання — змагання за особистий вклад у побудову комунізму. Ось що, наприклад, від себе особисто внесе протягом цього року комсомолец Петро Пасічник, робітник заводу «Червона зірка»: розробить і впровадить 4 рацпропозиції, навчить своїй професії двох учнів, оволодіє сам ще двома суміжними спеціальностями, закінчить вечірній інститут, щоденно перевиконуватиме виробничі завдання при відмінній якості продукції. Такі ж плани вироблені у 2450 комсомольців, які включились в нове змагання. Отже, вагомим буде внесок молодих.

ЗОЛОТІ руки наших кукурудзодів виплекали чудовий врожай качанистої. Першість у всеосюзному змаганні і перехідний Червоний прапор ЦК ВЛКСМ здобули молоді кукурудзодів Кіровоградщини. Вони втримали серйозний екзаме́н — на площі 112 тисяч гектарів одержали по 48,3 центнера зерна кукурудзи, а понад 700 ланок і агрегатів зібрали по 50—70 центнерів з кожного гектара.

Поряд з досвідченими майстрами по вирощуванню кукурудзи виростає молода працююча зміна. Маяками для молодих кукурудзодів стали Люба Черкес із Знамяни, Галина Мальована з Нової Праги, Сергій Гниляк з Олександрівки, тракторні бригади Миколи Цертія і Віктора Андріяша з Новоукраїнського району.

Нові рубежі намічено на 1962-й рік: виростити 200 тисяч гектарів качанистої, в тому числі на 110 тисячах гектарів одержати по 50—60 центнерів зерна. Ініціаторами великої справи — походу за комплексне вирощування кукурудзи стали молоді механізатори Новоукраїнського району. Достаток продуктів і притому найдешевших — ось яку мету переслідують молоді ентузіасти. У них тепер вже є чимало послідовників на Україні і в першу чергу — на Кіровоградщині. Комсомольці й молодь Маловисківського району за гіталовським методом вирощуватимуть кукурудзу на площі 10 тисяч гектарів.

В усіх районах на базі кращих тракторних бригад створено гіталовські школи. 6740 молодих механізаторів нав-

БУДУЄМО КОМУНІЗМ!

Вчимося комунізму,

НЕ ЗЛІЧИТИ

КОЛИ до відкриття з'їзду комсомолу залишаються лічені дні, ще виразніше бачиш трудовий героїзм, невтомні творчі шукання комсомолів міста. Це особливо помітно в середовищі молоді тепер, після прийняття програми побудови комунізму в нашій країні.

Протягом останнього часу в житті комсомольських організацій народилося багато нового. І характерно те, що кожне нове починання, ініціатива набирають широкого розповсюдження, стають збудом усіх. Зовсім недавно група учасників руху за комуністичну працю звернулася із закликом внести особистий вклад у будівництво комунізму. А сьогодні у неї є вже понад три тисячі послідовників. Особливо з великим розмахом шириться новий рух на заводах «Червона зірка» і агрегатному, швейній фабриці.

У переддень з'їзду юнаки і дівчата рапортують про успішне виконання особистих планів. Підведено також підсумки змагання між комсомольсько-молодіжними колективами і окремо між молодими трудівниками. Першість здобули бригади Ларисі Ткалич і Олександрі Грохольської з заводу «Червона зірка», ланки Лідії Яценко і Людмили Лешакиної з швейної фабрики Ярина Боева і Таїса Бреславська, слюсарі заводу «Сільгоспдеталь» Микола Стрілка, Володимир Андронов та багато інших. А три комсомольсько-молодіжних колективи агрегатного заводу виборили звання бригад імені XIV з'їзду ВЛКСМ.

Нещодавно міськомком комсомолу підбив результати змагання між комсомольськими організаціями на честь XIV з'їзду ВЛКСМ. Переможцем вийшла комсомольська організація заводу «Червона зірка». На вечорі трудової слави їй буде вручено перехідний Червоний прапор обкому комсомолу. Друге і третє місця посіли комсомольські органі-

зації агрегатного заводу та швейної фабрики. Їх відзначено вимпелами і грамотами міськкому комсомолу.

Треба сказати, що трудові зусилля комсомольців Кіровограда набирають вагомих конкретних обрисів. Розв'язуючи завдання технічного прогресу, вони

ХОРОШИХ СПРАВ

шефтують над 5 ударними будовами, 7 автоматичними і потоковими лініями, 62 технологічними процесами. В місті працюють десять комсомольських штабів семирічки, сім громадських конструкторських бюро.

ЦИФРИ, цифри... Можна довго розкривати їх зміст, бо за кожним стоять звернення молодих, що крокують в авангарді творців матеріально-технічної бази комунізму. Борючись за збереження народної копії, економне її витрачання, міська комсомолія згуртувалася більше, як у сто рейдових бригад і постів. Поза їх пильним оком не залишаються недоліки, марнотратство.

Та молодь турбується не лише про високі виробничі показники. Вона виступила ініціатором походу за благоустрій міста, взяла цю справу під контроль. Тільки в недавньому недільнику взяло участь до двадцяти тисяч юнаків і дівчат. Вони впорядкували парк імені 30-річчя ВЛКСМ, стадіон, міський парк культури і відпочинку, багато вулиць, скверів. Кілька днів тому було проведено рейд «За красу рідного міста».

Похвальних справ не злічити. Та ще прекрасніші горизонти попереду. Дорогавказною зіркою на шляху до них є Програма КПРС, яку молоді трудівники покладали в основу свого життя і праці.

В. СОКУРЕНКО,
секретар Кіровоградського міськкому комсомолу.

КОМСОМОЛЬЦІ — УЧАСНИКИ І З'ЇЗДУ РКСМ У В. І. ЛЕНІНА.
Малюнок заслуженого діяча мистецтв РРФСР П. ВА-СИЛЬЄВА.

ЗБУВАЮТЬСЯ ВІЩІ СЛОВА ІЛЛІЧА

1920 рік. Молода республіка Рад громилла буржуїв. Била Врангеля, била білополяків, петлюрівців. В країні — розруха, голод.

В ЦЕЙ час зібрався в Москві третій з'їзд комсомолу. З'їзд, на якому виступив Володимир Ілліч Ленін. Він виголосив промову «Про завдання Спілок молоді».

«... Завдання полягає в тому, щоб учитися», — проголосив вождь.

Фронт, розруха... І учитися!

Так, учитися. Учитися комунізму!

Учитися комунізму — це значить уміло поєднувати працю з навчанням, з життям, поєднувати навчання з практикою комуністичного будівництва, з участю в громадській роботі...

В рік, коли в країні панувала війна, розруха, злидні, Ленін вчив комсомольців, як будувати комуністичне суспільство. Ленін давав комсомолу програму роботи на десятиріччя. Та й чи на десятиріччя лише...

— Ви повинні бути першими будівниками комуністичного суспільства серед мільйонів будівників...
— Ви повинні виховати із себе комуністів... Потрібно, щоб вся справа виховання, освіти і навчання сучасної молоді була вихованням в ній комуністичної моралі.

В. І. Ленін говорив про комуністичне суспільство. Він простягнув руку вперед і сказав, що покоління, яке буде жити в комуністичному суспільстві, повинно всі завдання ставити так, щоб кожний день у будь-якому селі, будь-якому місті молодь вирішувала практично те чи інше завдання спільної праці, нехай невелике, нехай найпростіше.

ЦЯ ПРОМОВА викликала величезний душевний підйом у тих, хто її слухав. Вона викликала хвилю захоплення, яке переповнювало груди, вона викликала великі людські почуття любові до друга молоді — Володимира Ілліча. Ось як передає настрої одного з учасників з'їзду делегат цього з'їзду Олександр Безменський.

«...Обережно переступаючи через наші ноги, щохвилини пробачаючись, повільно просувався до Леніна воронезький делегат, одягнутий в недоладну жіночу кацавейку з «буфами» на плечах. Він нічого не бачив, крім Володимира Ілліча. Він ішов, мов зачарований. Я розгледів його лице ще під час промови Леніна і зрозумів: ось сидить людина, яку заповонила одна думка, одне почуття: перед ним Ленін. З цієї радістю ніщо на світі зрівняти не може.

Воронезький делегат близько підійшов до самого краю стола і зупинився за спиною Леніна. Хтось смикнув юнака за рукав, щоб той відійшов, але він навіть не ворохнувся. Володимир Ілліч відчув на собі його впертий погляд і оглянувся. Він поклав на стіл олівець і всім корпусом повернувся до юнака, чекаючи на запитання.

І, дійсно, воронезець заговорив глухим, переривчастим від хвилювання голосом:

— Володимир Ілліч... Невже я... я... побачу комуністичне суспільство?

Очі Леніна засяяли.

— Так, так, — сказав він голосно і схвильовано. — Ви. Саме ви, дорогий товаришу».

ТАК, ТАК, дорогий товаришу, міншому поколінню радянських людей жити при комунізмі! Ці прощай слова наша ленінська партія комуністів записала у своїй новій Програмі, прийнятій у жовтні 1961 року. Це не прості слова. Вони — втілення віковичних мрій трудящих, вони — переконання наших суспільств.

Сьогодні, в переддень відкриття XIV з'їзду ВЛКСМ, ми з гордістю заявляємо: нам жити при комунізмі, нам будувати комунізм! Нам будувати! Нам — це дев'ятнадцятимільйонній армії Ленінського комсомолу. Нам — це вісімдесятчотирихотисячному загону кіровоградських комсомольців. (Це майже чверть більше, ніж було в усій країні на час першого з'їзду Спілки молоді). І ми будемо! Будемо, зводячи корпуси новобудов, складаючи нові машини, видобуваючи вугілля, вирощуючи високі врожаї, виборюючи високі надії молока, успішно оволодіваючи знаннями.

— Ми житимемо при комунізмі. Ми будемо комуністами.

Людина

Людина...
Вона
Збирається в незвідані світи,
Щоб людяність між зорі
пронести
Велику, сонячну, єдину.
У тебе на долонях
Віки важкої праці прики-
пнули.
Діди твої завчасно посягали
З червоними очима від без-
соння.
Та слово це не згальбленим
мені
У руки мозолісті передали,
Щоб прапором земним його
доніс.
В далекі сонячні квартали.
І я поклявся:
Так, я донесу,
Покажу всім вінок всього
земного.
Тисячоліт хвилюючи красу
Зустрінуть завтра зорі
пороги.
Борис ЧАМЛАЙ.

1

ЗБУВАЮТЬ же такі незвичні дні! Стільки виходити по замалою піскам відкошу греблі в пошуках бригади, і раптом маєте: потрібної людини не виявляється на місці!

Заховавшись у дерев'яній «теплушці» від шалених поривів дужого весняного вітру, дівчата по закінченню зміни наспіх прибігають перед маленькими люстерьками. Але Марії Терещенко — делегата XIV з'їзду ВЛКСМ, вже немає серед подруг. Раніше інших помічала до міста в кабінні попутного «МАЗа». Справи там у неї невідкладні: зайти в книжковий магазин і підібрати літературу для розповсюдження серед своїх комсомольців.

— Та ви її знайдете неодмінно, — втішають мене дівчата і гуртом малюють Маріїн портрет: білява, невеличка, у фуфайчці й шароварах.

Але ж скільки білявих дівчат у шароварах проходить після зміни вулицями цього міста!

— І в синіх черевичках, — гукають навздогін.

У книжковому магазині людно, як і скрізь в цю пору.

— Та навіщо нам оці «Проблеми довголіття»? Ви б про баштові крани запропонували що-небудь, — перемовляється з продавцем дзвінкий дівочий голос.

...Вона — невеличка, в шароварах і... в синіх, добряче стоптанних черевичках.

— Прощайте, Марійка Терещенко — то не ви будете? Повернула рожевошоке, обціловане першими весняними променями, обличчя. Світлі пухнасті брови бджілками злетіли на чоло.

— Ну, я...

2

ВОНА приїхала на будову в числі тих перших, кому ще довелося жити в палатках, бачити на місці ни-

Долія

НАРИС

нішнього шлюзу і самих споруд Кременчуцької ГЕС лише хвили тоді ще вільного Дніпра.

Приїхала не сама — з друзями. В той рік всі троє: вона, Валентин Мельник і Анатолій Терещенко закінчили середню школу в селі Троянці Голованівського району. Треба сказати, що спочатку серед цієї трійки не було однофамільців. Тут, на будові, розкаїтло великим коханям перше почуття Анатолія і Марії Баженок. А тепер вони — Терещенки. Є вже й Лариска Терещенко — людина двоохрічного віку.

...Перші дні, перші враження. Їх не забути, хоч були вони далеко не світлими.

Окрім Дніпра, і поглядів ні на чому спочити. Одні кучугури, котловани та купи каміння очі мозолили. Не те, що в зеленій Троянці. А робота? Вручну копати траншеї для дренажу греблі, — що тут хорошого? Та коли б ще в одній бригаді зі своїми хлопцями...

Та скоро Марійка зовсім заплуталася в поняттях «свої» й «чужі». В бригаді Василя Сідуса, куди вона потрапила, всі дуже швидко ставали своїми, близькими. Щиру душею, людяну Марійку полюбили в бригаді. Запримітили й комсомольські працівники: нове дівча — метке, проворне, горнетесья до нього молодь.

Доручення стали давати.

А наступного року Марія вже й членом комсомольського комітету управління будови стала.

3

ДНІ ПІШЛИ неспокійні. Бригаду тепер очолила Галля Вовк, найближча подруга. Марійка у неї за «політрука» — комсомольське керівництво здійснює. А тому турбот у подруг більше, ніж у будь-кого в бригаді. Навчаються тут майже всі. То ж хіба відстанеш? По черзі набула Марія спеціальності моториста, електрозварника, маляра. А незабаром ще одна добавиться — курси крановищів закінчує.

Це — для себе особисто. А треба ж для інших, для бригади. «Один за всіх і всі за одного» — цей девіз поширюється і на їх бригаду, якій ще в 1959 році присвоїли звання комуністичної.

Давно вже закинуто лопати, працюють бульдозери. Бригада незмінно в числі перших. А все ж трапляються ще деякі непорозуміння. Так, з'явилися перебої в постачанні каменю. Довелося тоді Марії як секретарю комсомольської організації ділянки земляної греблі терміново споряджати на лівий берег рейдову бригаду. Виявилось: на кар'єрі простоювали крани, бо не кожну машину тут вантажили в порядку черги. Охоче крановищники відпускали «ЯЗИ», а менші — «МАЗИ» подовгу простоювали.

БУДУЄМО КОМУНІЗМ

НОВІ ОРІЄНТИРИ

СЬОГОДНІ хвилююсь я не на жарт, радію, звичайно, дуже і задумуюсь серйозно. Над чим, скажете? Та хоч би над тим, що високу честь виявили мені юнаки і дівчата області — послали делегатом на XIV з'їзд Ленінського комсомолу. Ще на обласній комсомольській конференції сказали мені:

— Це за твою працю, Галино.

Що ж, працювати я люблю. І вмію. Та не тільки я, а всі 25 членів моєї ланки роботи не цураються. Тому й виростили у минулому році по 85 центнерів качанистості на кожному з 87 гектарів. І зеленої маси немало зібрали — по 360 центнерів на кожен гектар вийшло.

А в цьому році розширили значно ми свої площі — вирощуватимемо буйнолисту чудесницю вже на 270 гектарах. Крім того, будуть у нас ще й цукрові буряки, горох, соняшник. Горох на площі 40 гектарів посіяно своєчасно. Це вже механізатори Віктор Плахотник та Іван Яременко постаралися.

З механізаторами ми дружимо: адже це наші найперші помічники. Є серед них і суперники. Була якась я в кінці минулого року на пленумі обкому комсомолу, познайомилася з трактористами Віктором Лавадним з колгоспу імені Орджонікідзе Хмельницького району та Дмитром Гордієнком (він у Гайворонському районі в колгоспі «Росія» працює). Викликали мене тоді хлопці на змагання. І з тих пір листуємося ми з ними постійно, про свої справи сповіщаємо один одному.

Всією ланкою читаємо ми ці листи, в яких і про підготовку до сіяби кукурудзи, і про веселі настрої, і про хороші задуми на майбутнє йдеться. Наші дівчата: Надя Іванченко, Світлана Ключайник, обидві Валентини Стадник сміються. Напиши, мовляв, їм, Галино, хай готуються нас із перемогою вітати. Подруги не жартують: справді ми щиро переконані: першість буде за нами.

В нас вірять наші старші товариші, вірять і комсомольська організація артілі. І допомагають нам. Майже щодня

приходить в ланку Микола Куліш, во- жак колгоспної молоді, цікавиться на- шими справами. Нас така увага, бе- зумовно, зобов'язує до великого.

Завтра з'їзд розпочне свою роботу. Знаю: будуть цікаві зустрічі, будуть незабутні враження. І кожне слово, по- чує мною, запам'ятаю, щоб потім пе- редати все своїм вірним друзям.

Г. КОЛІСНИЧЕНКО,

ланкова колгоспу імені Леніна Рівнянського району.

Старший лейтенант Микола Діденко — делегат комсомольського з'їзду. Як же завоював таке довіря і честь молодий офіцер гарнізону? Простоту, скромність, бойову майстерність, організаторську винахідливість — все це досить легко можна помітити у солдатських буднях М. Діденка.

— А головне, — говорять бійці, — наш командир ніколи не знає втоми... Його впевненість в досягненні мети, справжня офіцерська трудолюбивість, — живий приклад для нас.

«Королеві полів» — «королевські почесні!» — під цим лозунгом працює комсомольсько-молодіжна бригада колгоспу імені Дмитрова Вільшанського району. І ось результати: торік на кожному з 587 гектарів зібрано по 50 центнерів, а на кожному з 421 гектара — по 51,8 центнера сушого зерна кукурудзи.

— Ми прагнемо якнайширше застосовувати у себе все нове, щоб повновладними господарями на полях стали механізми, — говорить бригадир Володимир Яковлев.

На знищенні бур'янів молоді механізатори використали гербіциди. А під час жнива великий ефект дав груповий метод збирання врожаю, як це робить О. В. Гіталов. Тут втілюється в життя поради М. С. Хрущова про те, що країні потрібен не просто достаток продуктів сільськогосподарства, а продуктів дешевих.

Цього року бригада взяла нові соціалістичні зобов'язання. До них входить також вирощення кукурудзи без затрат ручної праці. Під майбутній врожай вивезено по 10 тонн перегною на кожен з 1380 гектарів. Агротехніку вирощування механізатори досконало вивчають у школі передового досвіду, що працює в колгоспі.

За досягнуті успіхи і наполегливість Володимира Яковлева обрано делегатом XIV з'їзду ВЛКСМ.

О. ЗІЄРОВА,

секретар Вільшанського району ЛКСМУ.

На знімку: Володимир ЯКОВЛЕВ.

Фото В. КОВПАКА.

Які форми нам потрібні?

П О Ч У Т Т Я р а д о с т і о в о ж о д і л о м н о ю , к о л и м е н і з а п р о п о н у в а л и п е р е й т и п р а ц ю в а т и з о б к о м у к о м с о м о л у в К і р о в о г р а д с ь к е т е р и т о р і а л ь н е к о л г о с п н о - р а д г о с п н е в и р о б н и ч е у п р а в л і н н я . З а р а з т а м п е р е д н і й к р а й , в и р і ш у є т ь ь п і д н е с е н н я с і л ь с ь к о г о г о с п o d a p c t b a , y c a c h n i k a в и k o н a н н я р і ш е н ь б е р е з н е в и x П л е н у м і в Ц К К П P C т а Ц К К П У к р a ї н и .

Комсорг обкому комсомолу — це нова посада, і її біографія, як кажуть, тільки починається. Але не важко прийти до висновку, що вона вимагатиме від комсомольського працівника величезної енергії, ініціативи, справжнього молодого вогнику, кмітливості. Адже в Кіровоградському, Бобринецькому та Компаніївському районах, що входять до складу управління, налічується близько п'яти тисяч комсомольців. Це — велика сила.

Поки що важко сказати, які форми роботи з молоддю греба буде застосовувати для найбільшої дієвості. Але одне ясно: вони повинні бути живими, по-справжньому організаторськими, допомагати тримати тісні зв'язки з первинними комсомольськими організаціями колгоспів і радгоспів, з низовими їх ланками — бригадними комсомольськими організаціями та групами.

Я вважаю, що одне з найважливіших наших завдань полягатиме в поширенні кращого досвіду роботи первинних організацій, досвіду передовиків колгоспного і радгоспного виробництва, тобто комсомольських маяків. Візьмемо, наприклад, комсомольську організацію колгоспу імені Кірова Компаніївського району. Вона дійсно бойова і задає тон у всьому колгоспному житті. В зв'язку з цим мені здає-

т ь ь , щ о п o т р і б н о с т в o р и т и в у с і x к o л g o c n a x к o м с o м o л ь с ь к і п o c t і , я к і в і з ь м у т ь п і д c в і й к o н t p o л ь д o г л я д з a п o c і в a м и , y t p и м a n n я х у д o б и , з б e p e ж e n n я і в i k o р и c t a n n я т e x н і к и . M o ж л и в o c t v o р и t и і к y л ь t y p o c t i . B o n и k o n t p o л ю в a t ь м у т ь p o б o t y к л y б і в , б і б л і o t e k , c п o р t и в н и x o p g a н і з a ц і й . T a k e ш и p o k e з a л y ч e n n я м o л o d o j к o м с o м o л ь ц і в д o г p a m a d ь c ь k o г o ж и t ь я в н e c e c в і ж и й c t p y м і н ь в і x p o б o t y .

Або взяти такий приклад. У минулому році молодь Компаніївського району добила добрих успіхів у вирощуванні високого врожаю кукурудзи. А от комсомольська організація Бобринецького району не виконала своїх зобов'язань. І це тоді, коли природні умови в цих районах однакові, — вони ж сусіди. Видно, тут все залежало від рівня організаторської діяльності. А звідси й різні результати. Отже, мені як комсоргу потрібно буде допомогти комсомольським організаціям колгоспів і радгоспів Бобринецького району.

На мою думку, на базі комсомольської організації колгоспу імені Кірова або іншої кращої організації необхідно створити постійно-діючий семінар секретарів колгоспних і радгоспних комсомольських організацій. Слухачі його на практиці вивчатимуть найдоцільніші форми і методи комсомольської роботи.

Не можна випускати з поля зору й ідейне виховання юнаків та дівчат з тим, щоб глибоко донести до їх свідомості принципи морального кодексу будівника комунізму, підвищення загальноосвітнього і фахового рівня, боротьбу з релігійними пережитками.

Безумовно, що один комсорг управління з інструкторами не зможуть самостійно вирішувати всі питання організаторської роботи серед молоді. Тільки спираючись на первинні комсомольські організації колгоспів і радгоспів, у тісному контакті з райкомами комсомолу можна буде підняти роботу серед молоді.

В. БУРЛАКА, комсорг обласного комітету ЛКСМУ Кіровоградського колгоспнорадгоспного виробничого управління.

З МОЛОДЕЧОЮ ЗАВ'ЯТІСТЮ

ЯК СВОЮ кровну справу, сприйняли наші комсомольці рішення XXII з'їзду КПРС.

Підсумовуючи результати своєї роботи, юнаки й дівчата артілі ще восени минулого року визначили свої рубежі: виробити на кожному з 150 комсомольських гектарів по 60 центнерів зерна кукурудзи та на 80-гектарній площі по 25 центнерів гороху. Організували комсомольсько-молодіжну механізовану ланку, яку очолює Микола Павленко.

Зима не була для нас перепочинком. Заготовили і внесли в ґрунт по 10 тонн перегною, добротню відремонтували всі машини і знаряддя.

І ось настали екзамен — весняні польові роботи. Молоді механізатори за один робочий день закрили вологу. Комсомольці-механізатори Володимир Глоба і Олександр Рець показали справжній трудовий ентузіазм, за два дні впералися з сібною гороху.

Та найголовніше — поперед: сіва кукурудзи. До цього ми підготувалися завчасно. Визначили: хто сіятиме, хто підвозитиме насіння, мінеральні й органічні добрива, а хто контролюватиме. Комсомольці вирощуватимуть кукурудзу погіталовськи. Отже, при сівбі треба дотримати точних квадратів і висіяти в гніздо одну-дві зернини, щоб виключити можливість проривки рослин в гніздах.

Три роки тому, після 10 класу, дев'ятнадцятирічна Надія прийшла працювати провідником поїздів приміського сполучення на станції Знамяці. Зараз Надія Апаньєва працює мастильницею вагонів. Вона активна учасниця художньої самодіяльності вагонного депо. На обласній конференції її обрали делегатом XIV з'їзду ВЛКСМ.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» 15 квітня 1962 р., 3 стор.

дівоча

Марійці до всього діло. Не могла спочатку Оля Борисенко, пова у бригаді дівчина, зрозуміти, чому ту так непокоїть, що у неї, Олі, з освітню негарзд. Вона ж не по науку, а на заробітки приїхала із своєї Полтавщини. А Марія прямо-таки насідала: довелось-таки піти у вечірню школу, а потім — на курси малярів, зрештою — в художню самодіяльність. Відчуває тепер Ольга, що поїде звідси не лише з хорошими обновами, придбаними на зароблені гроші, а з чимось незмірно більшим. А втім, тепер і думати не хочеться про те, щоб залишити цю бригаду, де всі так добре дружать.

Якось зранку Марія й Галина про щось перешіптувалися з дівчатами, а через деякий час розгубленій Зіні Сьомушкіній вручили пакет з подарунками і великий букет квітів.

— З днем народження, Зіно!

Тепер кожен день народження відмічається бригадою. Радість кожного ділять між собою, а від цього вона ще більшою стає.

За те ж і в біді дружні. В листопаді минулого року раптом здригнулась ділянка відкосу, — в траншею вклинилося сильне джерело. Джерельна вода була все стрімкіше, загрожувала звести нанівець працю трьох попередніх зміш. За Марією Терещенко й Галиною Вовк, що першими босоніж кинулися у крижану воду, поспішили Рая Шевченко, Валя Корніліна. Навпомацки, бо вода вже піднялась вище джерельного отвору, по коліна у воді працювали дівчата, поки не забили промоїну щелепом і каміпням.

І ніхто з них в гаді не мав розцінювати це, як героїчний вчинок. Марійка навіть в листі до Анатолія, який зараз в Ленінграді закінчує військову службу, не згадувала про це. Мовляв, хіба ж це подвиг?

Можливо, вона має рацію. Але в усякому разі — це та межа, на якій дуже близько стикається з подвигом життя рядової людини. Життя багате, повнокровне.

Т. БОДНАР, спецкор «Молодого комунара».

Вечір сподобався всім

У ЧЕРВОНОМУ кутку рече аплодували червонозозгуртожитку № 1 заводу рівці солісті-студентці Світ-«Червона зірка» на свято лані Балановській та музичноскомонавтики відбувся вечір коломодих робітників. Силами студентів фізико-математичного факультету педінституту імені О. С. Пушкіна був даний великий концерт. Га-П. ПАСІЧНИК, слюсар-модельник заводу «Червона зірка», ударник комуністичної праці.

В боях

за УКРАЇНУ

С. СІУЛЬСЬКИЙ.

Сторінки комсомольського літопису

Голованівський бій

РОЗВІДКА донесла, що близько тисячі чоловік німецьких військ «СС» на чолі з генералом Еріхом Альбергом оточують нас.

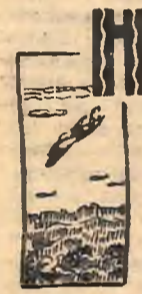
21 січня почався бій. Ліс затремтів від пострілів. Клубки диму, наче білий туман, заволокали повітря, підіймались до верхушок дерев. Недарма німці так боялись наших лісів — все було їм тут вороже: дерева, яри, чагаринки. Вони губились в незнайомій місцевості, часто стріляли в своїх же, застрявали в болоті, тонули в снігу. Ми ж були в цьому лісі, як вдома, знали кожну галявину, кожний кушик. Ліс уберіг на цей раз своїх хазяїв. Жоден постріл партизанів не пропадав даремно, есесівці ж падали всліпу.

Три дні не змовкав грукіт бою. В цьому пеклі ми знали одне: бити, вистояти, поки б'ється серце, поки тримають руки зброю, поки бачать очі.

І ось — озброєна до зубів, регулярна німецька армія не тільки не мала успіху, але ще загубила вбитими і пораненими біля трьохсот чоловік. Шість ворожих батальйонів, що оточили нас вогненним кільцем, настовхнули на таку стійкість, яку зламати було не так-то легко. Партизани відбивали атаку за атакою. 24 січня бій не припинявся ні на хвилину, здавалось, сама земля горіла під нами, тремтіла і тряслась. Пізно увечері ми виїшли з оточення.

В цьому бою загинуло п'ять наших товаришів. Серед них молодий хлопчина — Петя Гальченко. Захоплений гітлерівцями, тяжко поранений, він, невідляччись на всі знущання, не сказав ні слова і плюнув у обличчя німецькому офіцеру, який його допитував. Наші дівчата викрали його тіло і таємно поховали в лісі. Ворожа армія знеславлено відкотилась і припинила бій.

За наказом командування наш загін переправився через Буг на нове місце — Голованівський ліс.

НАПРИКІНЦІ лютого в Голованівському лісі загін знову потрапив в оточення гітлерівських військ чисельністю до двох дивізій, що мали в своєму розпорядженні танки, артилерію і до 40 літаків. Жорстокий бій продовжувався чотири доби. Партизани знищили більше тисячі гітлерівців, багатьох поранили. Захопили трофеї: гвинтівки, кулемети, автомашина, патрони.

Загін втратив більше ста чоловік збитими. Сто п'ятдесят чоловік було поранено. На четверту добу загін виїшов з оточення.

Однак, було ясно, що ворог робить спроби знову напасти і знищити партизанів. Через декілька днів епідемія в лісі двох власовців і старосту. Це були розвідники-шпигуни. У них знайшли вогнестрільну зброю, фінські ножі, документи, що викрили їх особи. Допитавши, їх розстріляли.

Через деякий час ми одержали донесення про те, що відступаючи з Умані війська «СС» і частина власовців із кавалерійського корпусу мають намір на шляху знищити наш загін, оточивши ліс, в якому ми знаходимося. На озброєнні мають: танки, автомашина, авіацію і всі види важкої артилерії.

Дізнавшись про це, ми негайно розставили дозорні і обхідні пости розвідників, а між ними зв'язківці.

В цей час ми з'єдналися з невеликим партизанським загonom із 60-ти чоловік. Вони були чудово озброєні, кожний мав по три пістолета. Це були відважні хлопці, з німцями боролись безпощадно. Слава про них йшла по всій місцевості. Але, що гріха таїти, діяти вони не завжди правильно. Вірвуться, наприклад, в село, перестріляють німців, а потім цілі села з-за них спалювали. Нашому командру довелось з ними не мало попрацювати, щоб навчити їх правильно діяти. Вони вплили в наш загін, і ми разом готувалися до бою. Коли став відомий час наступу, командир зібрав нас всіх і сказав:

— За донесеннями розвідників нас оточують відбірні частини німецької армії «СС» з великою кількістю зброї. Нам треба все зробити, щоб вийти з оточення, з'єднатися з частинами Червоної Армії. Наступ повинні почати завтра на світанку. Треба, не чекаючи ворога, вийти з оточення по відомих нам дорогах. Командирам і бійцям-партизанам запрягати коней і вести їх на центральну польову дорогу. Підготувати всі боеприпаси і продукти харчування. Всім бути в повній бойовій готовності.

Після наказу командира, як тільки почало смеркати, ми рушили в путь. Не відійшли і ста метрів, як десь в лісі, за табормом почувалась коротка автоматна черга. Хто ж це? Невже ворог? Можливо, наш загін зразу натрапив в засаду власовців? Знову настала тиша. Проїшли дві наших піших рот, за ними транспорт, попереду мінометники і сорокап'ятилітметрові протитанкова гармата.

Я був у транспорті за рушницею ПТР. Командир і комісар йшли з нами. Вибрались по просіках квартального ділення землеміру. Коли ми відійшли від сво-

го розташування, приміром, кілометра півтора, стало зовсім темно. Раптом з лівого боку просіки відкрили ураганний вогонь із усіх видів зброї.

Потрапили в засаду. Власовці пропустили вперед нашу розвідку і дві піхотних роти, а коли впритул підійшов транспорт, почали стріляти. Попереду мене, через одну підводу, два мінометники — татари Рустам і Халі. Обоє були зразу вбиті. Позаду на возі санчастини їхали дві дівчини — сандружиниці, сестри Ганна і Рая Литвинови. Першою була вбита Рая, а потім їхній старий батько — ізловий командира загону.

ЗНОВУ ніч. Ворог зупинив наступ. Наказ командира — виходити з Голованівського лісу в Вільховецький ліс Гайворонського району. Несучи на собі поранених, ми йдемо вже півгодини. Раптом перехресний вогонь. Нова засада противника. Вбитий славний наш командир розвідки Олександр Борисович, Герой Радянського Союзу, колишній командир крейсера «Лідер Москви», учасник Севастопольських боїв. Беремо його на руки і по черзі несемо. Йти немає вже сил. Люди падають і знову підіймаються. Поранені просять розстріляти їх, не тягти на собі. Але все ж йдемо, знесилюючись, втрачаючи останні сили, рятуючи поранених товаришів.

ДО 40-РІЧЧЯ ПІОНЕРІЙ

НА КІНЕЦЬ 1925 року нум відмітив різкий ріст народне господарство організацій, які виникли в нашій країні досягло до- при підприємствах, устано-

Йшли двадцять років...

роль мали відіграти комсомол і піонерія. Саме так говорилось на IX з'їзді КП(б)У, який зобов'язав партійні організації посилювати керівництво комсомолом. В цей же час партія висувала лозунг про зміцнення зв'язку між містом і селом.

В кінці 1924 — на початку 1925 років у школах Єлисаветградського округу проходять дитячі конференції, які обговорюють питання допомоги комсомолу, комунам, артілям. Після цих конференцій створюються все нові піонерські загони. Так, окружна газета «Червоний шлях» пише про створення в с. Ониківці Маловишківського району піонерської організації, до складу якої входило 55 дітей.

В січні 1925 року відбувся пленум президії окрпрофради. На ньому розглядалось питання про роботу серед піонерів. Пле-

вах, клубах. Особлива увага зверталась на трудове виховання дітей: організацію майстерень в містах, сільськогосподарських гуртків у селах.

Піонери брали шефство над сільськими дітьми. Так, в газетях того часу розповідалось, що учні 12-ї трудової школи подружжися з вихованцями дитбудинку в с. Великій Висці. Щомісяця вони виїжджали в це село, захопивши з собою літературу і газети. У Великовиськівському райлісбуді (так тоді називались культурно-освітні заклади — Ред.) шефи оформили «Куточок юного піонера». З Єлисаветграда у Велику Виску часто надходили листи з дружними порадами в роботі.

Піонерська організація шкіль № 6, 7 і 8 взяла шефство над дітьми Новомиргороду і сіл Мартоноші, Оникієвого, Вишківки, Червоновершки, Аджамки.

ЗАГОНИ піонерів діяли під безпосереднім керівництвом Ленінського комсомолу. Осередки виділяли вожатих. Всю піонерську роботу направляло окрбюро піонерів при окрбюро комітеті комсомолу. Для більш тісного зв'язку шкіль з виробництвом піонерська організація будувалася за виробничо-галузевим принципом: за-

гони закріплювались за підприємствами. В школах за- лішались форпости піонерів, а вся робота переносилася на заводи і фабрики. Кожний піонер добре знав своє виробництво.

Газета «Червоний шлях» в 1925 році вмістила лист з піонерського загону заводу «Червона зірка»: «... Ми згуртувались навколо комсомольського осередку «Червоної зірки». Зараз у нас 100 дітей. Розподілені ми на ланки — по 10 у кожній. Ланки носять трудові назви, наприклад, «Червоний токар», «Червоний слюсар і т. д.» Організація підприємства приділяла велику увагу роботі піонерських загонів. У травні 1925 року на партбюро заводу вирішувалось, наприклад, таке питання: про допуск піонерів протягом тижня на кілька годин в майстерні і цехи, а також про створення окремих майстерень для дітей.

Не менш цікава замітка на адресу редакції надійшла з піонерської організації при управлінні «Водосвітло». В листі говориться: «У нашому загоні 50 піонерів. Розділений він на 5 ланок, і кожна ланка носить виробничу назву. Наприклад, «Червоний водопровідник», «Червоний

монтер» і т. д. Діти сумлінно ставляться до праці і навчання, випускають свою стінгазету». Ланка юних монтерів оволодівала справою під керівництвом кваліфікованих електриків. Піонери ланки «Червоний столяр» здобували навички роботи по обробці деревини.

В. КАЛНИЧЕНКО, директор державного архіву Кіровоградської області, Т. МИХАЙЛОВА, старший науковий співробітник архіву.

(Закінчення буде).

У механічному відділенні деревообробних майстерень Кіровоградського професійно-технічного училища № 2 встановлено найновіше устаткування. Тут учні групи теслярів оволодівають навичками роботи на спеціальних верстатах.

На знімку: група учнів на заняттях. В центрі — майстер виробничого навчання Ф. І. СИЗОВ.

Фото К. ВАСИЛЬКА.

Вчора на стадіоні спортивного клубу «Зірка» відбулась перша календарна зустріч з футболу між місцевим командою майстрів класу «Б» «Динамо» і північнодонецьким «Хіміком». Гра закінчилась перемогою господарів поля з рахунком 2:0.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

КІНОТЕАТР «МИР». «Людина-амфібія». Початок о 9 год. 30 хв. ранку, 11 год. 30 хв., 1 год. 30 хв., 3 год. 30 хв. дня та о 5 год. 30 хв., 7 год. 30 хв., 9 год. 30 хв. вечора.
КІНОТЕАТР ІМЕНІ ДЗЕРЖИНСЬКОГО. Для дітей. «Ластівка». Початок о 9 год. 30 хв. ранку. «Наш спільний друг». Початок о 11 год. 1 год. 30 хв., 4 год. дня, 6 год. 30 хв., та о 9 год. вечора. На літньому майданчику — о 8 год. вечора.
КІНОТЕАТР «СІВАШЕЦЬ». «Аїда». Початок о 10 год. ранку, 12. 2 та 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора. На літньому майданчику — початок о 8 год. 30 хв. вечора.

ПІШІТЬ!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМУ, г. Кіровоград.

ДЗВОНІТЬ!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00134 Зам. № 2459

ЗАХОДЬТЕ!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.